

De Held van Boschveld

Muziek- en theaterroute
29 en 30 september 2016

Op vrijdag is de voorstelling nog beter

Het kan verkeren. Al maanden vallen de mussen dood van het dak en sneuvelen warmte- en droogtereclen bij de vleet. Met dat in je achterhoofd organiseer je een muziek- en theaterroute door Boschveld. Het publiek staat op de eerste avond 29 september klaar om te vertrekken en jawel om precies zeven uur begint het te regenen. Te stortregenen, beter gezegd. Maar de bewoners van Boschveld en de gasten van buiten gaan niet bij de pakken neerzitten. Als de plensbuien overgaan in gewoon regenen, vertrekken zij met poncho's aan en paraplu's op. Vol goede moed gaan ze op pad. Gelukkig wordt het later op de avond droog. De tweede avond blijft de regen thuis en is het weer aangenamer. Dat maakt de voorstelling nog beter.

Ondanks enige twijfel over de belangstelling vooraf, stroomt het publiek toe. De eerste avond rond de honderdveertig, de tweede avond tegen de tweehonderdvijftig bezoekers. Tijdens de tocht sluiten nog meer mensen aan, andere hangen uit het raam. Twee avonden nemen gastheer Alex en gastvrouw Karolien de theaterliefhebbers anderhalf tot twee uur mee op pad. Een geweldige belevenis en voor een aantal de eerste kennismaking met theater.

Met veel applaus

De Boschveldband is de muzikale smaakmaker van de tweedaagse voorstelling. Deze achtkoppige muziekgroep met Alex op accordeon en Karolien op viool, neemt het publiek op sleeptouw door de wijk. Op zes plekken staat de stoet stil voor een voorstelling gebaseerd op verhalen of activiteiten van bewoners. Scènes waarin bewoners zichzelf of actrices en acteurs de rollen van bewoners spelen. Het publiek is enthousiast en laat dat met veel applaus weten. De reacties zijn lovend, jubelend zelfs. 'Leuk, prachtig gespeeld, mooie wijkverhalen, vrolijk met serieuze ondertoon, heel verrassend,' zijn daar enkele van. En misschien wel de meest toepasselijke: 'Ik heb vanavond veel helden ontmoet in Boschveld.' Het kon niet op.

'Boschveld zo in beeld brengen. Dat geeft kleur aan de wijk.'

De hoofdrol spelen

Maanden van voorbereiding gaan vooraf aan de voorstellingen op 29 en 30 september. Gesprekken met bewoners als leidraad voor de muziek- en theaterroute, het schrijven van een script, het oefenen van scènes, het regelen van licht en kleding, het zoeken van plekken om te spelen, het maken en drukken van flyers, het tekenen van een logo, het schrijven van persberichten en nog veel meer. Zeg maar alles wat er bij zo'n voorstelling komt kijken. De vier uurtjes voorstelling op de twee avonden zijn de vrucht van heel wat zweetdruppels. 'Het was het elke minuut van de tijd waard,' blikken Alex en Karolien terug. 'We hebben genoten en voor zover wij konden zien de bezoekers niet minder. Het was een geslaagde voorstelling waarin de bewoners van Boschveld, hun verhalen en hun activiteiten de hoofdrol speelden.'

In een kleurrijk Boschveld

Boschveld is een bijzondere wijk met bijzondere bewoners. Het ligt aan de westkant van 's-Hertogenbosch. Achter het station en langs het spoor wonen en leven meer dan 3000 mensen in zo'n 1500 woningen. Boschveld is een kleurrijke wijk met ruim veertig procent bewoners van buitenlandse komaf. Er huizen zestig nationaliteiten. Is zo'n mix van bewoners elders weleens een bron van spanningen, in Boschveld is daar eigenlijk weinig tot niets van te merken. Bewoners wonen als goede burensamen, zijn actief en hebben duidelijk iets over voor hun wijk. Dat zie je terug aan de vele activiteiten en initiatieven die Boschveld rijk is.

De wijk loopt over van activiteit. Zeker in vergelijking met andere Bossche wijken. Boschveld Boent is jarenlang de enige Bossche wijk schoonmaakactie voordat de gemeente het idee in een andere vorm naar andere wijken transporteert.

Bijzondere wijk

Wat te zeggen van werkwinkel De Copernikkel waar veel initiatieven en activiteiten onder dak zijn. De Klussendienst en de Reparatiestraat waar deelnemers voor andere bewoners hun handige handen uit de mouwen steken, de Boschveldband die regelmatig in de wijk optreedt, de Boschveldtuin die groeit en bloeit, de BoschveldWereldkeuken die de internationale keuken op de kaart heeft gezet, de Buurtvrouwen die bewoners thuis bezoeken en de mensen van De Vrije PC die computers herstellen, les geven en computers weggeven aan bewoners die ze hard nodig hebben. De Fietswerkplaats niet te vergeten waar bewoners al ruim tien jaar fietsen repareren voor zichzelf en anderen en de NaaiMeetup waar vrouwen de mooiste kleding maken. Dat en nog veel meer. Boschveld is een plek waar activiteiten elkaar bevruchten en versterken. En dat allemaal in een bijzondere wijk met bijzondere mensen.

Scène 1: voor Copernikkel

Wie o wie is de held?

'Wij zijn Alex en Karolien en wij zijn gevraagd om u vanavond te begeleiden. We gaan zo dadelijk met z'n allen een echte held verwelkomen. Het is voor ons heel spannend, want wij weten niet wie het is of wie hem of haar heeft benoemd.'

'Een mooi opgezet verhaal, levendig ook. In een sfeer om over naar huis te schrijven.'

Terwijl voor Copernikkel aan de Copernicuslaan de Boschveldband haar eerste liedje speelt, nemen Alex en Karolien het woord. Zij zijn de gastvrouw en gastheer van de voorstelling. Hun aankleding als stewardess uit de jaren zestig en als stoffige golfspeler is verrassend en opvallend kleurrijk. De grote vraag ligt als snel op tafel: 'Wie is de Held van Boschveld?'. Het publiek komt met eerste aanwijzingen. 'Superman' of 'iemand die een drenkeling redt', 'de wethouder misschien', 'Hercules' of 'Kees'. Wie weet brengt een lied uitkomst. Kinderen houden het refrein omhoog, het publiek zingt mee met 'Held van Boschveld luister naar dit mooie lied' en zwaait met eerder uitgedeelde vlaggetjes, lapjes stof eigenlijk. Het mag niet baten. Hij of zij laat zich niet zien.

Het is al snel duidelijk dat het gezelschap op pad moet om te weten te komen wie de Held van Boschveld is. Onder de tonen van 'Chi Lav Tu / Pilav & Kip', een vrolijk Hongaars liedje, gaan de bezoekers in optocht langs de Brede Bossche School en de Boschveldtuin en achter de Boschveldband aan naar het oude spoorlijntje. Daar komt de held tevoorschijn, is het gerucht dat onder het publiek de ronde doet.

Scène 2: op het spoor

Waar blijft ie nou?

Aan weerskanten van het oude spoorlijntje aan de Paardskerkhofweg staan de gasten hoopvol te wachten op de Held van Boschveld. In de verte ziet het publiek een draagstoel omringd door blazers op trompet en hoorn. Als zij beginnen te spelen en de draagstoel nadert, is het publiek dolenthousiast en zwaait met vlaggetjes om de held te verwelkomen. Maar het enthousiasme verstomt als duidelijk wordt dat de stoel leeg is. Hoe moet dat nou zonder held? Alex en Karolien weten het ook niet meer en krijgen flink woorden. In de stoel ligt wel een brief van de held. Gelukkig maar, want de radeloosheid is inmiddels gemeengoed. Steeds onderbroken door Alex leest Karolien de brief voor. Hij komt niet, staat er te lezen. Tenminste niet als één persoon. Niet nu maar later en in vele gedaanten, is de geheimzinnige boodschap.

Tja, wat te doen. Bij het spoor is niet veel meer te halen. Door naar de volgende halteplek. Wie weet krijgen we daar meer te horen over de held die zich maar niet kenbaar wil maken. De Boschveldband gaat weer voorop en speelt 'Pende Hronia', prachtige wereldmuziek in een wereldse wijk.

Blazers uit Boschveld

De scène bij het spoorlijntje heeft blazers nodig. Maar waar haal je die vandaan? Ton weet raad. Hij kent muzikanten van carnavalsorkest De Piccolo. Zij wonen bij hem in de straat. Emiel, Katja, Chantal en Tinie doen graag mee. Ook Kees sluit nog aan. Katja: 'Hartstikke leuk om mee te doen. Zo leer je je wijk kennen. Het beviel erg goed. Volgende keer doen we weer mee.'

'De verhalen over Boschveld spraken me enorm aan. Welke wijk heeft dat nou allemaal in huis?'

Scène 3: bij het klimrek

Verhalen van bewoners

'Beste mensen, het schijnt dat we totaal iets anders gaan doen dan we hadden voorbereid. Nou ja, dat moet dan maar, maar ik sta nergens voor in. Ik kan u niks garanderen. Laten we maar gewoon gaan. We zien wel hoe het allemaal loopt.'

In het amfitheater naast de Brede Bossche School nestelen de theaterbezoekers zich op verschillende hoogtes in een halve cirkel om de actrices heen. De zes meiden van het derde jaar van de theateropleiding aan het Koning Willem I College zitten in een klimrek en vertellen om de beurt beetje bij beetje de verhalen van bewoners uit Boschveld. Verhalen die eerder door de regisseurs Janneke en Vincent zijn opgetekend. De studenten spelen ontroerend en treffend. Het publiek is muisstil. De bewoners krijgen via de actrices een gezicht. De verhalen zijn zeer herkenbaar: 'Zal ik eens eventjes wat laten zien. Kijk, dit is mijn kleindochter en dit is mijn kleinzoon. En dit is mijn dochter en dit is mijn zoon. Hier zijn mijn kleinkinderen nog een stukje jonger. Ze zijn nu al groot hoor, ze studeren al. Dus vooruit. Ik ben een hele trotse oma.'

Of deze: 'Gelukkig wij wonen hier in deze wijk. Het is veilig. En we hebben goeie burens. Dag! Dag! Echt vriendelijk. Iedereen kent mij. Ik praat met iedereen. Ik hou van praten. Ik kan uren praten. Ik kom te laat, want ik praat met die en met die. Ja. Zo ben ik. Ik hou van praten. Met iedereen.' De Boschveldband speelt 'Uien snijden / Kort, kort, lang' en loopt met alle bezoekers in haar kielzog verder naar de voetbalkooi.

Mozaïek

Xiomara is een van de zes actrices van de theateropleiding van het Koning Willem I College: 'We spelen en vertellen de verhalen van bewoners van Boschveld. Mooie, ontroerende verhalen die we voor de voorstelling in gedeeltes hebben geknipt. Als een mozaïek. Dat maakt de voorstelling spannender, beter te volgen en wij hoeven niet in één keer de hele tekst te doen. Fijn om in Boschveld op te treden. Vooral de tweede avond ging het goed.'

'Een mooie collage van herkenbare uitspraken.'

'Hartstikke leuk en heel divers. Mooie opzet. Zo leer je Boschveld wel kennen.'

Scène 4: in de voetbalkooi

De Surinaamse profvoetballer

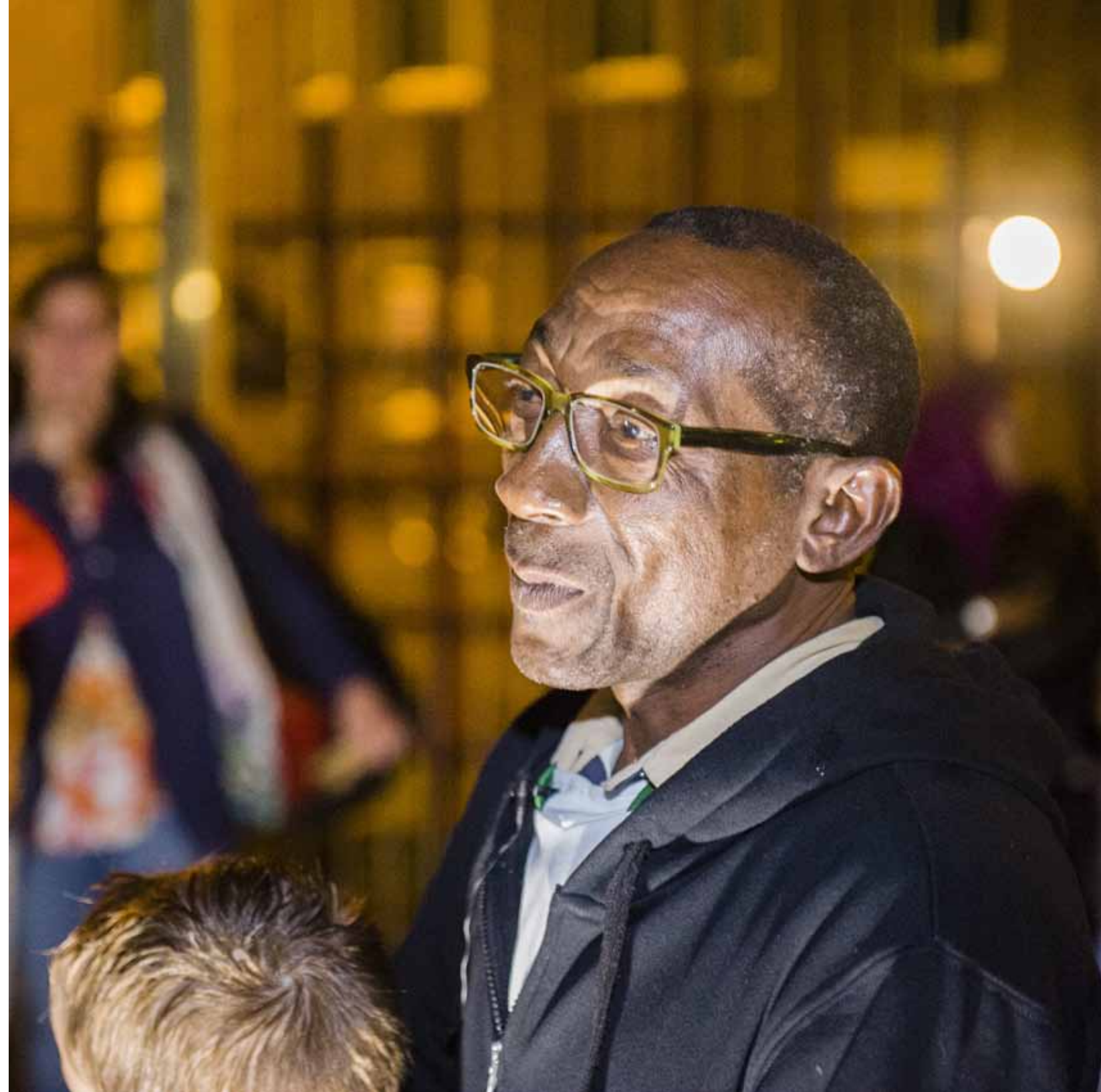
Als het publiek van het klimrek naar de voetbalkooi loopt, staat Jack Eduards daar al op zijn gasten te wachten. Met een voetbal onder zijn arm. In sportkleden. Want Jack was profvoetballer toen hij nog in Suriname woonde. Hij speelde verscheidene interlands en heeft in 1986 een WK gespeeld voor het Surinaamse elftal. Hij vertelt nog graag over die periode. Over toen hij samen speelde met Errol - de vader van Urby Emanuelson, speler van Ajax en AC Milan - die zelf een groot talent was. 'Welnee, ik ben helemaal geen held,' laat hij de bezoekers weten. 'Ik ben gewoon Jack en ik hou van voetballen en zo. Natuurlijk ben ik weleens trots. Zoals die keer dat ik een pingo heb gevangen in de binnenlanden van Suriname. Oja... en nog een anjumara.'

'Kenny B., Kenneth Bron, van de hit 'Parijs' komt net als ik ook uit de binnenlanden. Ik ken hem van vroeger. Hij was, wat velen niet weten, secretaris van het Junglecommando en supporter van mij toen ik in Suriname voetbalde. Maar laten we nu weer verder gaan op onze tocht naar de Held van Boschveld. Loopt u op de tonen van "Geen Surinaams / Yasmina" de Boschveldband en mij maar achterna.'

Het verhaal van Jack

'Ik kwam in 1988 naar Nederland, en ging pas zeven jaar later weer voor de eerste keer terug naar mijn geboorteland. Toen zag ik voor het eerst diefijzers bij woonhuizen en winkels. Dat zijn een soort tralies tegen inbraak. En je had natuurlijk ook Bouterse. Die regeerde niet om Suriname vooruit te brengen, maar met die cocaïne- en smokkelpraktijken vooral voor zichzelf en zijn familie. Zolang Bouterse het voor het zeggen heeft, ontwikkelt Suriname zich niet. Dat gebeurt pas vanaf 2020 als hij aftreedt. Onder leiding van deze man komt er niets van Suriname terecht. Ik noem hem nooit "president".'

'Ik zou niet willen zeggen dat ik een held ben, hoor. Ik zeg altijd: je moet je niet groot maken met je mond, je moet gewoon oefenen voor waar je wilt komen en wat je wilt worden. En je moet de kansen krijgen. Die jongens hier in Nederland, die zijn geboren in een superland, die hebben alle kansen gekregen. In Suriname is dat heel anders hoor.'

'Een vrolijke voorstelling met een serieuze ondertoon. En met mooie, hele mooie muziek.'

Wat ik echt niet kon begrijpen toen ik hier in Nederland kwam, was dat oudere mensen alléén woonden, zonder hun kinderen. Dat vond ik erg vreemd. Toen dacht ik bij mezelf: als er iets met oma gebeurt in huis, wie o wie zal haar helpen? Want in Suriname doen we dat niet zo. Desnoods neemt oma een kleinkind in huis. Dan blijft dat kleinkind daar wonen. Of de kinderen nemen oma in huis. Op de Nederlandse tv zie ik dat ouders en kinderen vaak ruzie hebben, dat ze niet meer met elkaar praten. Zulke dingen hebben wij niet in Suriname. We kennen wel ruzie natuurlijk, maar die duurt niet zo lang. Als het afgelopen is, dan is het afgelopen.

In Suriname leven we altijd met familie hè. In het dorp waar ik geboren ben, kent iedereen... iedereen. Als je een naam noemt, weten de mensen wie dat is en waar-ie woont. Iedereen weet wie van welke familie is. Dus je kon ook nooit iets doen in het dorp... want iedereen kent je. Dat was soms ook wel jammer... snap je? Ik heb nog twee kinderen in Suriname en eentje in Rotterdam. Shivana en Nigel wonen gelukkig in Den Bosch.'

Scène 5: naast de boomstronk

De boswachter uit Bosnië

Hamdija Habibovic vertelt bij de boomstronk aan de Ampèrestraat een prachtig en ontroerend verhaal over zijn leven in Bosnië. Hij is daar boswachter, laat hij aan het publiek weten. ‘Half Bosnië bestaat uit bos. Dan ben je echt boswachter. Een boswachter in Nederland is meer een tuinman. Ik ben weleens een beer tegengekomen. Ik heb achttien jaar als boswachter gewerkt. Als de oorlog uitbreekt, staan gewapende soldaten bij mij aan de deur. Niet veel later heb ik geen huis meer. Toen ben ik met mijn familie gevlucht.’

Als Alex en Karolien het prachtige lied ‘De Wereld Staat in Brand’ inzetten en het publiek doodstil luistert, staat Pieter zenuwachtig in het publiek. Hij heeft wat te zeggen. In niet mis te verstaan plat Bosch breekt hij los. ‘Ja, de wereld staat in brand ja. Maar mijn afvoer zit weer helemaal verstopt. Deès de schuld van de woningbouw. Wanneer ze dat nou eindelijk is een keertje komme maken bij mijn. Doar ben ik nieuwsgierig naar.’

‘Diejen verwarming valt ok steeds uit,’ gaat Pieter verder. ‘Is da vlammeke weer uitgewaaid. Och, jong! Ik kent er nie meer tegen. Ech nie. Van mij hoeft het zo nie meer. Wat heb ik nou nog?’ Hamdija kan het niet meer aanzien en slaat een arm om Pieter heen. ‘Ik ben van de Klussendienst,’ zegt hij. ‘Ik zal ze wel even bellen.’ Niet veel later komt de bus toeterend aanrijden. Ahmad blijft achter het stuur. Tanja, Lucas en Abdyl springen met allerlei gereedschap uit de wagen om Pieter mee te nemen. Met piepende remmen scheuren ze weg. De dames van de BoschveldWereldkeuken nemen met brandende lantaarntjes het overige gezelschap mee naar de fietswerkplaats. De laatste halte.

‘Neem nou meneer Habibovic, onze boswachter uit Bosnie. U mag het gerust weten dat ik er trots op ben dat hij hier bij ons in de wijk woont. Echt waar. Daarom willen wij u graag een heldenbutton opspelden, zodat u zich vanaf nu officieel Held van Boschveld mag noemen. Ja, daar mag u best even voor klappen.’

De wereld staat in brand

(muziek: Dobry den Romale - tekst: Janneke Franke)

De wereld staat in brand, waar te beginnen
Oorzaak of gevolg en wel of niet
ogen sluiten, stelling nemen, schuldvraag
‘t is maar net van waar je het beziet

Zullen we vooral nieuwsgierig blijven
naar die ander en zijn avontuur
zoveel te bevragen, te begrijpen
verwondering breekt elke blinde muur

De wereld staat in brand, maar blijft wel draaien
als we blijven volgen ‘t goeie spoor
heb je het geluk te kunnen stralen
deel die kracht dan, geef je warmte door

Zullen we voor altijd blijven zorgen
voor die ander met te veel verdriet
er valt zoveel te troosten, te verwarmen
Een zachter hart, zo moeilijk is het niet

Zullen we vooral de liefde vieren
zeker als we angstig zijn en moe
geen oordeel maar gewoon elkaar omarmen
al het andere doet er dan niet toe

De wereld staat in brand, laten we blussen
samen staan we sterk, en ‘t is maar klein
een open blik, een lach en mededogen
Zou al onze redding kunnen zijn

De hoofdrolspeler

‘Ik ben helemaal niet zenuwachtig. Waarom ook, het is gewoon mijn verhaal dat ik vertel. Ik heb nog nooit opgetreden. Vanavond is de eerste keer. Ik vond het wel goed gaan.’

Hoe aardig

Als Hamdija medebewoner Pieter probeert gerust te stellen, krijgt hij assistentie uit het publiek. Een mevrouw gaat hem helpen om Pieter kalm te krijgen. Ook zij slaat een arm om hem heen. ‘Rustig maar jongen, alles komt wel goed,’ zegt ze liefdevol. Hoe aardig. En hoe echt kan een toneelstuk over komen. Terwijl de mevrouw denkt dat Pieter uit de buurt komt, denken sommige toeschouwers dat de mevrouw een rol speelt. Toneel op de vierkante meter. Dat verzin je niet.

Het verhaal van Hamdija

‘In 1992 ben ik met mijn familie naar Nederland gekomen. Het was oorlog in Bosnië en we waren ons leven niet meer zeker. Toen gewapende soldaten ons huis vorderden, hadden we ook nog eens geen dak meer boven ons hoofd. We konden geen kant meer op en zijn gevlucht. Mijn vrouw, twee dochters van 9 en 13 jaar en ik zijn via Servië en Hongarije naar Kroatië gegaan. Ook de Sloveense grens kwamen we goed over, maar aan de Oostenrijks-Duitse grens ging het fout. Mijn vrouw en kinderen werden teruggestuurd. Daar stond ik dan zonder mijn familie. Ik sprak geen woord Duits en Engels en ik wist niet of ik mijn vrouw en kinderen nog ooit zou zien. Met retourkaartjes zijn ze toen naar de grens gegaan om te kunnen zeggen dat ze per trein een zus van mijn vrouw gingen bezoeken. En dat ze terug zouden komen, want ze hadden immers een retourkaartje.

Dat lukte gelukkig en niet lang daarna zijn we herenigd. We zijn met z’n allen in een Duits kamp beland, vlak bij Venlo. En vandaaruit zijn we in ’s-Hertogenbosch terechtgekomen, in een azc. We zaten tussen 750 andere Bosniërs. Na een ongelofelijke reis met veel ellende hadden we onze bestemming bereikt. Gelukkig is alles goedgekomen. Als ik nu de vluchtelingen zie op tv, leef ik erg met ze mee. We zijn altijd in ’s-Hertogenbosch blijven wonen. Een kleine twintig jaar boswachter ruilde ik in voor een baan als huisschilder. Nu ben ik actief bij de Klussendienst in Boschveld. O ja, en ik ben opa. Het gaat ons goed.’

Scène 6: voor de fietswerkplaats

Als een veelkleurige lappendeken

De dames van de BoschveldWereldkeuken leveren de bezoekers keurig af bij de Fietswerkplaats. Daar staat op de parkeerplaats bij de garages achter de Kelvinstraat een mooie grote woestijntent, fraai verlicht. Deelnemers van de NaaiMeetup zitten met hun naaimachines klaar om alle vlaggetjes te verzamelen en aan elkaar te naaien. Zo ontstaat één grote lappendeken. Een lappendeken, zoals Boschveld zelf. Vol bewoners die iets van hun wijk willen maken en dagelijks de handen uit de mouwen steken. De Helden van Boschveld van nu en in de toekomst. Alex en Karolien bewieroken al deze helden in vele toonaarden. De Boschveldband doet daar nog een muzikale serenade bovenop.

'Lieve, lieve mensen, het was voor ons best eventjes slikken toen de Held van Boschveld niet op kwam dagen en later bleek dat hij of zij niet in één persoon bestaat. De tocht heeft ons doen beseffen dat iedereen een held kan zijn. Wij hebben er hier in twee dagen Boschveld vele ontmoet.'

'Boschveld is een bijzondere wijk, dat zie je in elke vezel van deze voorstelling terug.'

Alex en Karolien: 'De helden zijn talrijk. De mannen en vrouwen van de Fietswerkplaats, de NaaiMeetup, de Boschveldtuin, de BoschveldWereldkeuken, De Vrije PC, Buurman / Buurvrouw, de Reparatiestraat en de Klussendienst zijn daar levens-echte voorbeelden van. En natuurlijk alle helden die de muziek- en theaterroute tot een succes hebben gemaakt.'

Heel gezellig

Een spetterende tweedaagse voorstelling zit erop. De tevredenheid is groot. De behoefte om na te praten niet minder. De BoschveldWereldkeuken doet haar naam alle eer aan met hapjes en drankjes uit heel de wereld. Het was nog lang heel gezellig.

Massud danst zich de voorstelling in

Massud Bizjan komt uit Afghanistan en spreekt acht talen. En hij danst graag. Ondanks dat hij geen rol heeft in de muziek- en theaterroute nestelt hij zich waar mogelijk in de voorstelling. De eerste avond nog in zijn gewone kleren, de tweede avond in Afghaanse klederdracht. Massud danst achter de muziek aan en gaat voorop. Onderwijl zwaait hij met kleurrijke doeken en verleidt hij anderen om mee te dansen. Tijdens de scène bij het spoorlijntje en vooral bij de slotscène bij de fietswerkplaats is hij als geen ander aanwezig. Iedereen denkt dat Massud een van de acteurs is. Zo zie je maar.

De helden van de voorstelling

Acteurs

Jack Eduards
Hamdija Habibovic
Vincent Verbeeck / Alex
Janneke Franke / Karolien
Lou van der Graaff
Dieke Teirlinck
Lisa Rooijackers
Silvy levens
Manon Albers
Xiomara Pinas
Pieter Verhees
Massud Bizjan

Boschveldband

Ahmad Naïim Motlagh (dav, ney)
Pieter Verhees (gitaar, zang)
Frans Leonard Hummelman (mandoline, zang)
Lisette van Schijndel (slagwerk, zang)
Bart Oosterveld (bas)
Heleen 't Hart (accordeon, zang)
Vincent Verbeeck (accordeon, zang)
Janneke Franke (viool, zang)

Blazers

Emiel Mulders (trompet)
Katja Mulders (trompet)
Chantal Mulders (trompet)
Kees van Schijndel (trompet)
Tinie van Rijn (baritonhoorn)

Idee, uitvoering & regie

Vincent Verbeeck
Janneke Franke
Marieke Smeets
Ton Joore
Wieke Wijnen

Logo & Affiche

Logo: Lucas
Affiche:

Medewerkers

Hanane El Alachi	Fatiha Hamaka
Lucas Kasteleijn	Yamina Abdelloui
Abdyl Durako	Nadia Ouzahir
Mohammed Hamdad	Aysha Uysal
Ikram Ousrout	Sehure Baghi
Faisa Alin	Anab Elmi
Nigar Özturkolakhci	Ton Joore
Jolanda Netten	Karim Brahami
Rob Verschuur	Ahmad Naïim Motlagh
Miloud Lyarnazi	Tanja Embrechts
Hassan El Alachi	Willem van Engelen
Ahlam Ousrout	Jeannette van Lier
Noël Josemans	Aicha Benjribia
Kai Herwijn	Bayan Mahmud
Marwan El Alachi	Faisa Alim
Seloua El Alachi	Leidi Haaijer
Bayan Mahmud	Nabi Alaoui
Marieke Smeets	Selma Kromhout
Yamna Lyarnazi	Zhor Rahbau
Fatima Fares	Jan
Sakina Lyarnazi	Thieu
Arzo Ozkara	Hero
Anda Davicbowic	Ilyas
Wieke Wijnen	Rayan
Lulu Suuleman Ahmed	Meryem
Bibi Seyed	

Boekje

Tekst: Wim van Deurzen
Fotografie: Olaf Smit
Henk Stuiver (pag. 22)
Vormgeving: Henk Stuiver Visuele communicatie & Beeld

Geïnterviewden

Fatiha Fares
Jeanne en Ben van der Kallen
Clara en Piet Kappety
Yamna Lyarnasi
Faisa Alim
Mieke Haggenburg
Neşe Şedit
Shivana Eduards
Bibi Seyed
Maryam Movahedi
Mevrouw Hoskam
Merzet Durakovic
Rachida Marmuch
Sakina Lyarnasi
Jack Eduards
Hamdija Habibovic

Sponsors

Sociaal Fonds 's-Hertogenbosch
BrabantWonen
Gemeente 's-Hertogenbosch
Oranje Fonds
Prins Bernhard Cultuur Fonds
BBS Boschveld

Een bijzondere groep muzikanten en theatermakers

De Boschveldband is onder dak bij Copernikkel, de werkwinkel in het winkelcentrum van Boschveld. Samen met andere bewonersinitiatieven heeft zij zich verenigd in een coöperatie. Dat is een organisatievorm die goed past bij de wijk en haar bewonersgroepen. De leden zijn de baas. Bewoners zijn en maken de coöperatie. Je werkt samen om meer te bereiken. Je ondersteunt en versterkt elkaar waar dat nodig is. Zo'n jas zit de Boschveldband als gegoten. Ook theatermakers zijn thuis bij Copernikkel. Zoals bij een kunstproject rondom de BoschveldWereldkeuken van twee jaar geleden.

Meer weten?

Boschveldband en theatermakers
Copernicuslaan 308
5223 ER 's-Hertogenbosch
Bel 06 2521 5340
Mail info@copernikkel.nl
Of loop even binnen.

Op 29 en 30 september 2016 is Boschveld het toneel van een tweedaagse muziek- en theatertour. Een voorstelling waarin bewoners, hun verhalen en activiteiten de hoofdrol spelen. Met groot succes, want de reacties zijn meer dan lovend. Rond de honderdveertig en tegen de tweehonderdvijftig bezoekers komen op het spektakel af. Op zes plekken in de wijk krijgen zij evenzoveel scènes te zien. De Boschveldband verbindt die muzikaal met passende wereldmuziek. Het is een bijzondere voorstelling in een bijzondere wijk. Een gebeurtenis om te herinneren. En voor herhaling vatbaar.